

MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005)

Sagsfremstilling:

Statsborgeren i Bangladesh, M.S.H. indrejste i Sverige i maj 2000 og indgav ansøgning om asyl. Han henviste som sit asylmotiv til, at han siden 1990 havde været et aktivt medlem af Bangladesh Freedom Party (herefter Freedom Party) og assisterende sekretær for partiet på Titumir College siden 1995. Hans aktiviteter bestod i indkaldelse til møder og massedemonstrationer. Klager gjorde til støtte for sit asylmotiv gældende, at han efter en demonstration i august 1996 var blevet arresteret og tilbageholdt på en lokal politistation i 11 dage. Under tilbageholdelsen blev han udsat for tortur og udspurgt om andre medlemmer af partiet. Han blev løsladt på betingelse af, at han ophørte med sine politiske aktiviteter for partiet. Klager fortsatte imidlertid sine politiske aktiviteter for partiet og modtog i januar 1997 dødstrusler fra medlemmer af Awami League. Efter en stor Freedom Party-demonstration i marts 1999 blev han arresteret og tilbageholdt i 7 dage, hvorunder han atter blev udsat for tortur. Han blev løsladt efter at have underskrevet en erklæring om, at han ville ophøre med sine politiske aktiviteter, og blev af politiet truet med, at han ville blive skudt, hvis han brød dette løfte. I januar 2000 deltog Freedom Party sammen med tre andre partier i en demonstration. Kort efter hørte klager fra sine forældre, at han med urette var blevet sigtet efter Public Safety Act for illegal besiddelse af våben, for at have kastet med bomber og for at forstyrre den offentlige orden. Klager valgte herefter at flygte fra Bangladesh af frygt for tilbageholdelse og tortur.

I december 2001 fik klager afslag på asyl med henvisning til, at Awami League ikke længere var ved magten. Under sagens behandling i appelininstansen gjorde klager gældende, at der trods ændringerne i den politiske situation fortsat i vidt omfang fandt tortur sted i Bangladesh. Appelininstansen lagde til grund, at klager tidligere havde været udsat for tortur i Bangladesh, men afviste i marts 2003 klagen med henvisning til, at den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh ikke i sig selv medførte, at der var vægtige grunde til at antage, at klager ved en tilbagevenden ville være i risiko for tortur eller anden nedværdigende behandling.

Klager indgav i marts 2003 på ny ansøgning om asyl og fremlagde i denne forbindelse bevis for, at han havde været udsat for tortur og led af PTSD. Endvidere fremlagde klager en rapport fra det svenske Udenrigsministerium fra 2002, hvoraf det fremgik, at tortur fortsat var vidt udbredt i Bangladesh. Klager gjorde herefter gældende, at han var i risiko for at blive udsat for tortur ved tilbagevenden til Bangladesh. I maj 2003 fik klager afslag med henvisning til, at han ikke havde fremlagt oplysninger, som kunne begrunde en ændret vurdering af den tidligere truffe afgørelse.

Påstanden:

Klager gjorde gældende, at hans udsendelse til Bangladesh ville udgøre en krænkelse af artikel 3, idet der var vægtige grunde til at antage, at han ville blive udsat for tortur eller anden nedværdigende behandling i Bangladesh. Han gjorde endvidere gældende, at selvom Awami League ikke længere var ved magten, var Freedom Party også i opposition til den nuværende regering og at ændringerne i den politiske situation, siden han havde forladt landet, ikke mindskede risikoen for mishandling ved en tilbagevenden. Han gjorde endvidere gældende, at han i oktober 2003 havde talt med sin mor, som havde fortalt ham, at politiet havde opsøgt bopælen for at lede efter ham og ikke havde troet på hende, da hun fortalte dem, at han ikke længere var i landet.

De svenske myndigheder gjorde gældende, at selvom den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh var problematisk, var situationen forbedret. Da det svenske Flygtningenævnet i oktober

2002 var i Bangladesh, konkluderede de, at der ikke fandt institutionaliseret forfølgelse sted i Bangladesh og at politisk forfølgelse af personer på græsrodsniveau var sjældent forekommende. Endvidere gjorde de svenske myndigheder gældende, at klager ikke havde fremlagt beviser for, at han var sigtet efter Public Safety Act, samt at denne lov var blevet ophævet i april 2002. De svenske myndigheder henviste endvidere til, at de havde stor erfaring med behandling af asylsager fra Bangladesh.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav ikke klager medhold i hans klage. Komitéen udtalte, at det forhold, at klager to gange tidligere havde været udsat for tortur i Bangladesh, var ét af de forhold, som skulle tages i betragtning ved vurderingen af, hvorvidt en person ville være i risiko for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Komitéen skulle i denne forbindelse tage i betragtning, hvorvidt torturen var sket for nylig og under omstændigheder, som var relevante i den fremherskende politiske situation i det pågældende land.

I denne sag havde klager været udsat for tortur i 1996 og 1999, hvilket ikke kunne betegnes som værende i nyere tid, og den var foregået under helt andre politiske omstændigheder, nemlig da Awami League var ved magten, og var ifølge klager udført med det formål at komme Freedom Party til livs. Komitéen udtalte endvidere, at den generelle menneskerettighedssituation i Bangladesh og rapporterne om, at tortur var vidt udbredt, ikke i sig selv kunne medføre, at der ville være vægtige grunde til at antage, at klager ved en tilbagevenden ville være i personlig risiko for tortur.

Komitéen udtalte endvidere, at klagers frygt for tortur var begrundet i, at han tidligere havde været udsat for tortur på grund af sit medlemskab af Freedom Party og at han risikerede at blive fængslet og tortureret ved en tilbagevenden på grund af de påståede sigtelser imod ham. Komitéen fandt i denne forbindelse ikke, at klager, set i lyset af den aktuelle politiske situation i Bangladesh, stadig ville være i risiko for tortur blot på grund af sit ikke-profilerede medlemskab af Freedom Party. Komitéen udtalte vedrørende sigtelserne mod klager, at klager ikke havde fremlagt beviser for sin påstand, og at de svenske myndigheder havde henvist til, at loven, som han var tiltalt efter, var blevet ophævet, hvorefter komitéen ikke fandt, at klager risikerede fængsling ved en tilbagevenden. Komitéen fandt herefter, at udsendelsen af klager til Bangladesh ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3.